

deSingel

vr 18, za 19 okt 2013

Theaterstudio Beel laag

Zachary Oberzan

Tell Me Love Is Real



wereld
première

© Manu Bloemen

De voorstelling duurt ongeveer **1 uur dertig minuten, zonder pauze.**

Theater

2013-2014

Katie Mitchell, Vasco Mendonça & LOD Muziektheater
wo 11, do 12, za 14 sep 2013

Rodrigo García & La Carnicería Teatro
vr 4, za 5 okt 2013

Ivo van Hove & Toneelgroep Amsterdam
do 10, vr 11, za 12 okt 2013

Zachary Oberzan

vr 18, za 19 okt 2013

Robert Wilson, Mikhail Baryshnikov & Willem Dafoe
vr 25, za 26, zo 27, ma 28, di 29 okt 2013

andcompany&Co.
vr 22, za 23 nov 2013

Rebekka de Wit & De Tijd
za 23, zo 24 nov 2013

Valentijn Dhaenens & Skagen
di 26, wo 27 nov 2013 & do 6, vr 7 feb 2014

Mariano Pensotti
vr 29, za 30 nov 2013

De Wit/Vielen/Grotenhuis/Struyf/Austbo & detheatermaker
do 5, vr 6 dec 2013

Angélica Liddell & Atra Bilis Teatro
vr 13, 14 dec 2013

De Warme Winkel
do 27, vr 28 feb, za 1 mrt 2014

Josse De Pauw, Collegium Vocale Gent & Muziektheater Transparant
za 1, zo 2 mrt 2014

Romeo Castellucci & Societas Raffaello Sanzio
wo 5, do 6, vr 7, za 8, zo 9 mrt 2014

René Pollesch & Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz
wo 2, do 3 apr 2014

Josse De Pauw & Jan Kuijken & Lod Muziektheater
do 5, vr 6, za 7 jun 2014

Zachary Oberzan

Tell Me Love Is Real

concept, regie, video, spel, productie **Zachary Oberzan**
dramaturgisch advies, productie management **Nicole Schuchardt**
licht, geluid, videotechniek **David Lang**
advies scène **Eike Böttcher**
assistentie kostuums **Eric Gorsuch**

coproductie **deSingel, Black Box Teater (Oslo), Gessnerallee (Zürich), brut Wien, BIT Teatergarasjen (Bergen), BUDA kunstencentrum / Next Festival (Kortrijk), Teaterhuset Avant Garden (Trondheim)**

met dank aan **Heather Ferguson, Gilana Gelman, Rachel Manheimer, Hermione Morrison, Peter Nigrini, Shirin Ali, Kyoko Scholiers, Jean-Claude Van Damme**



gelieve uw GSM uit te schakelen



De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

**REAGEER
& WIN**

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt
u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.



Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAVervIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be



Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drinkjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

spreektaal **Engels**, gedeeltelijke boventiteling **Nederlands en Frans**
redactie programmaboekje **deSingel en Séverine Debecker**



© Manu Bloemen

In de winter van 2012 zaten twee bekende Amerikaanse performancekunstenaars in anonieme hotelkamers aan de Westkust, in afwachting om op te treden, en als bij bizar toeval met een overdosis van de anti-angstdrug Xanax. Eén van hen overleefde het, de andere niet. Deze twee personen waren Whitney Houston, die tragisch om het leven kwam, en de auteur van dit stuk, die het haalde.

Opgesloten in een psychiatrische afdeling, begon Zachary Oberzan aan een lang, hard en experimenteel traject van herstel. Wat is het leven, en waarom zouden we dat leven leven, als we ermee opgescheept zitten als met de verplichte lectuur van een waanzinnige, verbijsterende politieroman, waarvan de hoofdstukken door elkaar zijn gegoooid, en de tekst vaak onverstaanbaar is?

In het zevenendertigjarige leven dat tot dit verloop heeft geleid, vinden we een simpel maar onvatbaar antwoord: Liefde. De atletische strijd tussen Liefde en Dood wordt gespeeld buiten de tijd, en opnieuw binnen het leven, zoals de slinger heen en weer zwaait tussen hart en graf. Hunkerend naar een held om de weg te wijzen, zijn de geesten opgestaan van Buddy Holly, Amelia Earhart, Bruce Lee, Serge Gainsbourg, en een hoop anderen, maar de woorden van Leonard Cohen echoën door de kamer: “I am not the one who loves/ It’s love that chooses me. – Ik ben niet hij die liefheeft/ Het is de liefde die mij kiest.”

Hier en nu roept de berouwvolle Oberzan u, het publiek, om hulp. Hij zal u geven al wat hij kan. En in ruil vraagt hij u:

Zeg me waarom moest met mijn knokkels die spiegel stuk
Zeg me dat Amelia en Buddy niet stierven in een vliegtuigongeluk
Zeg me waarheen de gewonde bedrieger om genezing gaat
Zeg me, liefste zeg me, zeg me dat Liefde werkelijk bestaat.

Bron: **dossier gezelschap**



Interview met Zachary Oberzan

door Karlien Meganck

Eind oktober gaat in deSingel je nieuwe stuk 'Tell me love is real' in première. Waarover gaat het?

Ik hoop elke avond over iets anders. Maar in feite gaat het vooral om mijn heel persoonlijke relatie met het publiek en hoe we hopelijk elkaar kunnen helpen. Relaties, en vooral in de liefde, zijn niet altijd vrolijk. Zoals al mijn werk is het stuk uiterst autobiografisch. Na zware emotionele problemen in de voorbije twee jaar, wil ik zien hoe ik momenteel mijn plek in de wereld vind. Tot mijn vreugde en verrassing zijn de meeste toeschouwers in staat geweest mijn verhalen naar hun eigen leven te vertalen. Misschien is al waarop ik een beroep wil doen: medelijden. Ik weet het niet. Maar dat is ok. Toon me iemand die nog nooit zelfmedelijden heeft gehad. Het is eigen aan de mens en net zo geschikt voor artistiek onderzoek als iets anders. "Heb medelijden met me!" schreeuwt Gogo in 'Wachten op Godot'. Als niemand ervan houdt, zal ik het beschouwen als een zonde van mij. En zonden dienen gestraft te worden. We zullen die straf moeten bepalen.

Is 'Tell Me Love Is Real' puur autobiografisch of breng je er ook fictie in?

Eerst en vooral moet je definiëren wat fictie is en wat realiteit is. Veel mensen geloven zaken die niet waar zijn, dus hun realiteit is mijn fictie. En vice versa. Ik vind het vreemd wanneer een film of een stuk zich afficheert als "gebaseerd op een waargebeurde geschiedenis", alsof dat het sterker en echter zou maken. Elk stuk of elke film is uiteindelijk gebaseerd op een waargebeurde geschiedenis, omdat wanneer een schrijver het kan verzinnen, het zeker onder een of andere vorm gebeurd is in de loop van de mensheid. Het valt moeilijk te zeggen wat precies 'echt' of 'onecht' is in 'Tell Me Love Is Real'. Ik ben er zelf niet helemaal zeker van. De Iraanse cineast Abbas Kiarostami is heel goed in het vermengen van fictie en realiteit. Van hem heb ik veel geleerd. Dus wat 'Tell Me Love is Real' betreft, zeg ik niet dat het waar is. Dat laat ik aan jou over. Als jij het niet gelooft zal ik dat begrijpen.

De periode vóór het tot stand komen van dit stuk was voor jou een tijd van existentiële vragen. Heb je het gevoel dat de persoonlijke strijd waar je doorheen moest, je kijk heeft veranderd op wat het

betekent theatermaker te zijn?

Zeker. Het veranderde mijn kijk op 'levend zijn', en zodoende op mijn werk, want dat is wat ik doe als ik levend ben. Mijn werk volgt mijn leven. Weet je wat, ik ga het van nu af aan mijn kunst noemen, in plaats van mijn werk. Iedereen noemt zijn kunst zijn 'werk' om niet pretentiekoud over te komen, maar ik ben er zeker van dat de overgrote meerderheid van kunstenaars wat ze doen beschouwen als kunst. Mocht ik wat ik doe niet beschouwen als kunst, dan zou ik het niet doen. Op die manier hebben mijn problemen mijn kijk als kunstenaar veranderd. Zeg het luidop, ik ben een kunstenaar en ik ben er fier op.

In 'Tell Me Love is Real' worden Buddy Holly, Serge Gainsbourg, Amelia Earhart en Bruce Lee weer tot leven gewekt. Vanwaar de keuze om van hen personages in je stuk te maken?

In het stuk zijn er niet echt personages, iedereen speelt gewoon zichzelf. Er is een scène waarin Whitney Houston mij speelt, of liever, dat ik Whitney Houston speel, denk ik. Elk van deze individuen, en nog andere in het stuk, heeft een heel directe, innige band met mijn leven. Niets hiervan is research. Ik heb het niet zo begrepen op research, ik ben al van de kaart met alles wat er gewoon inschuift. Zo bijvoorbeeld verbleef ik in 1996 in een stadje nabij New Castle. Er was op TV een reclame voor wasmiddel. De soundtrack was een soort muzak. Ik was er meteen weg van – het was de mooiste song die ik ooit gehoord had. Ik probeerde hem voor mensen na te zingen om te zien of ze hem kenden, maar nee, niemand. Zo een 15 jaar later luister ik toevallig naar een CD van Buddy Holly. En daar was hij, 'Words of Love' van Buddy Holly. Dat was de song die ik lang geleden in Engeland gehoord had. (The Beatles hadden er een geweldige hit mee.) Vandaar mijn verdere obsessie voor Buddy. De titel van dit stuk komt van die song. Het punt is dat dergelijke dingen mij vaak overkomen. En ze worden religie.

Hoe tragisch sommige elementen ook zijn, in je werk is humor altijd sterk aanwezig.

"Niets is grappiger dan ongeluk", zei Beckett. Daar zit veel waarheid in. Het hangt ervan af hoe je het benadert. Aan de ene kant neem ik mezelf serieus, maar voel me nooit te schoon voor een goede grap. In mijn kunst wil ik nooit helemaal ondergedompeld worden in de tragedie, precies omdat er dan geen plezier aan zou zijn. Hoewel, vaak is wat ik grappig of tragisch vind, totaal verschillend van wat het publiek grappig of tragisch vindt. In 'The Story of Poop' in 'Your brother. Remember?' lig ik meestal krom van het lachen. Maar gewoonlijk zit het publiek er in doodse stilte bij. Zo ook met de monoloog in 'Your Brother. Remember?' waar Jean-Claude Van

Damme en ikzelf enkele tragedies uit ons leven ontvouwen. Sommige mensen bescheuren zich ermee. Volgens mij is het één van de triestigste dingen ooit vertoond.

Meestal doe je in je werk alles zelf. Je schrijft, je regisseert, je acteert, je zingt, je maakt de video. Waarom kies je ervoor zo te werken?

Oorspronkelijk was dat uit noodzaak. Ik had niemand om mij te helpen. Het eerste werk-in-uitvoering was 'Your brother. Remember?' in Noorderzon. Ik bediende de video en het licht terwijl ik speelde. Ik mopper niet, ik ben Jan Stelma en Mark Yeoman heel dankbaar dat ze me de kans hebben geboden. Ik leerde mezelf veel over zelfredzaamheid. Men vraagt me dikwijls waarom ik zo graag focus op actiehelden – wel, ik denk dat het vooral hun zelfredzaamheid is die me aanspreekt. Ik ben vooral bedreven geworden in het creëren van heelder stukken in mijn hoofd, omdat ik in NYC niet beschik over een repetitieruimte. Het is als een spelletje schaak spelen met jezelf, in je hoofd. Gelukkig heb ik enige technische en dramaturgische ondersteuning in Europa, nu. Mijn productie leider, zakelijk leider, en dramaturg Nicole Schuchardt is een enorme hulp geweest. Niets was nu mogelijk geweest zonder haar. Tom Barcal deed de techniek van meer dan honderd 'Your brother. Remember'-voorstellingen. Hij was onschatbaar. Het voorbije jaar heb ik gewerkt met David Lang, een briljant technicus met een grote kennis van videoplayback, wat me enorm heeft geholpen. Eike Bottcher heeft ook zijn hulp geboden bij deze voorstelling met zijn suggesties voor enscenering en licht. Nog steeds begin ik aan een werk met dat schaakspel volledig in mijn hoofd, maar ik sta heel open voor de mening en suggesties van het team. Zoals mijn oude vriend Pavol Liska placht te zeggen, "Ik zoek gewoon het beste idee in de kamer aanwezig". Ik heb welbepaalde dingen te zeggen, en soms ben ik daar koppig in, maar ik ben gezegend met een team waarvoor ik respect heb. En dat ik graag zie. Dank om te luisteren.

Bron: **deSingel**, dit interview werd afgenomen in augustus 2013 tijdens het creatieproces van 'Tell Me Love Is Real'. (vertaling Frans Redant)

Over regisseur Zachary Oberzan en zijn solo 'Your Brother. Remember?'

door Lauren Wissot

Eén van de grote vreugdes als criticus is het kinderlijke gevoel van verwondering dat je overvalt wanneer je de eerste bent om iets nieuws te ontdekken. Ik ontmoette Zachary Oberzan voor het eerst na het zien van zijn solovoorstelling 'Rambo Solo', opgezet in het Nature Theater van Oklahoma, begin 2009. Toen schreef ik: "Ik heb de toekomst van het theater gezien, en de naam is Rambo - of juister, een onverschrokken thespiaan die Zachary Oberzan heet, die de juiste combinatie heeft gevonden van biologerende waanzin en stevige ballen om een publiek mee te voeren doorheen de hele plot van 'First Blood' in zijn appartementje in Manhattan, en vervolgens deze trip over te plaatsen naar het podium van het Soho Repertory Theatre."

Zoals later zou blijken, was mijn 'grote ontdekking' reeds een bedreven acteur die een Obie had gewonnen, en die zijn kunstenaarsschap al tien jaar aan het ontwikkelen was. Niettemin was het geweldig om te zien hoe Oberzan daarna van theater overschakelde naar speelfilm. Zijn 'Flooding With Love For The Kid - First Blood', door Oberzan bewerkt en gedraaid in datzelfde appartement, waarbij hijzelf alle rollen speelde voor 96 dollar, ging van start als DVD die na de voorstellingen van 'Rambo Solo' verkocht werd. Het ging vorig jaar in zaalpremière in Anthology Film Archives, en loopt momenteel in het festivalcircuit. De onvermoeibare Oberzan heeft nu (red. dit artikel dateert van 2011) een ander gemengd film/theaterproject op stapel staan. 'Your brother. Remember?' bevat scènes uit Jean-Claude Van Damme's 'Kickboxer', de cultfilm 'Faces of Death', fragmenten van filmpjes waarin hij en zijn broer Gator twintig jaar geleden acteerden, en filmpjes waarin hij en Gator deze home-movies vandaag opnieuw spelen.

Wat voor mij zo mooi is in 'Your brother. Remember?', is dat het de broederband toont die ontstaat uit jouw en Gators gedeelde passie voor deze bijzondere films. Maar het is ook vrij bitterzoet en het



bevat gefingeerde spelmomenten, en zelfs een heel choquante sequentie uit het leven gegrepen, over Gators eigen gevecht met drugs en de wet. Als chroniqueur sta ik er vaak verbaasd over hoe het omwerken van iemands leven naar een artistiek project, dat leven kan beïnvloeden. Schept het afstand of verbindt het tegelijk? Met andere woorden, schept de terugkeer naar je verleden enige klaarheid of een eindbesluit?

Het soort werk dat ik interessant vind om te bekijken of te creëren, moet mij iets leren over hoe ik mijn leven moet leven. Ofwel moet het totaal onschuldig amusement zijn. Of bij voorkeur, beide. Dus maak ik korte metten, en gebruik ik het bronnenmateriaal dat voor mij directe betekenis heeft, de dingen des levens waarmee ik in het reine tracht te komen. En ik probeer deze problemen door te komen, en ze te presenteren in een of andere allegorische vorm, om deze vragen te delen met het publiek. Dus wat mij betreft, verbindt het alleszins. Het leven filteren door een gefingeerd kader, leert me in feite meer over de realiteit. Mijn jongste projecten, 'Rambo Solo', 'Flooding with Love for The Kid' en 'Your brother. Remember?' slingeren heen en weer tussen fictie en realiteit, verleden en heden, en op die manier helpen ze me licht te werpen op de toekomst waar ik als een blinde intuïmel.

'Flooding With Love For The Kid' was je regisseursdebuut: je bewerkte, draaide en monteerde David Morrells 'First Blood' in je appartement in Manhattan, en je vertolkte zelf alle rollen voor 96 dollar. Het was je doe-het-zelf-tour-de-force. Net als Jean-Claude Van Damme en Dr. Francis Gross, is ook John Rambo een familielid uit je jeugd. Ik vermoed dat de meeste jongeren ervan dromen om ooit de kerels te worden die ze zien op het witte doek. Fantaseren is een gezonde schakel naar volwassenheid. Wat leerden of boden deze personages je van wat je in je eigen leven wellicht tekort kwam?

Figuurlijk gesproken, kwam ik vuurpijlen tekort. Letterlijk ook. Waarom houdt iemand van een bepaald verhaal, of een bepaald personage? Het alomtegenwoordige menselijk fenomeen van projectie, en het gevoel van zelfverzekerdheid en samenhang die het met zich brengt. De personages tot wie we ons aangetrokken voelen zijn personages met wie we een band hebben, die we in onszelf wensen te zien, en in wie we onszelf wensen te zien. Je moet dus geen doctor in de psychologie zijn om te weten waarom ik, samen met een miljoen andere jongetjes van 10, aangetrokken was door Rambo. Van het begin tot het einde der tijden zullen mensen dat altijd zijn. En ook als volwassene. De invloedrijkste lui in mijn leven zijn Rambo en Leonard Cohen. Leonard ontdekte ik iets later, toen mijn verstand wat meer op scherp stond. Of laat me zeggen, niet zoveel scherper. Heldenverering

is in feite hetzelfde menselijk fenomeen, om het even of ik een citaat van Leonard Cohen tegen mijn muur pin, of dat een meisje van 9 een poster van Britney Spears ophangt. Zulke zaken geven een goed gevoel, en maken aan iedereen die onze pin-ups ziet, duidelijk waar we van houden. Het is zelfvoldoening. De kerel die zich superieur acht omdat zijn stokpaardje op iets subtielers gesteund is dan op dat van zijn makkers, Shakespeare in plaats van bowling, om iets te zeggen, die is er zich gewoon niet van bewust dat het psychologisch proces hetzelfde is. Misschien is hij geboren met slechts wat meer IQ-punten.

Ik denk dat theater en film elk hun sterktes en zwaktes hebben. Als acteur en filmmaker balanceer je heen en weer tussen de twee. Wat vind je de grootste uitdaging in elk medium?

De specifieke uitdagingen van beide zijn in feite slechts bijkomstigheden. Ze hebben te maken met de technologie en de mensen waarvan je misschien afhangt om het project tot een goed einde te brengen. Die dingen wisselen van theater naar film. Wanneer ik bijvoorbeeld alleen met theater bezig ben, dan moet ik niet wakker liggen van compressiecodes die me in de war brengen. Maar dan zitten in al mijn theaterstukken weer videofragmenten, zodat ik er wel wakker moet van liggen. Maar hoe dan ook, dat is wat ik bedoel met bijkomstige uitdagingen. De ware uitdaging echter, die gemeenschappelijk is voor beide, is hoe voor de duivel ik mijn leven leefbaarder ga maken?

Bron: **Filmmaking**, 4 januari 2011, www.filmmakermagazine.com
(vertaling Frans Redant)



David Morrell bracht me mijn ontbijt

door Zachary Oberzan

Vanmorgen vroeg bracht David Morrell me mijn ontbijt. Als je dat ventje van tien in het begin van 'First Blood' dat voor het eerst zegt: "Zijn naam was Rambo, en hij was maar zo'n kereltje van niks...", verteld had dat vijftienvintig jaar later de kerel die dit magische, tragische stuk fictie neerschreef, tegenover hem zou zitten, en het zou hebben over boeken, films, theater, Poolse politiek en vliegtuigen, dan zou hij je vast en zeker geloofd hebben. Kinderen geloven in helden, en diep in hun hartje geloven ze heimelijk dat ze ooit hun held zullen tegenkomen. En misschien worden ze zelfs hun held.

Als je van Nature Theater of Oklahoma 'Rambo Solo' mocht gezien hebben, of mijn eenmansfilm 'Flooding with Love for The Kid', dan ken je mijn bewondering. Nou, misschien is manie een beter woord, als het gaat over de roman 'First Blood'. Wat ik echter niet wist, was dat de kerel die dit boek schreef, een man zou blijken te zijn van een buitengewone generositeit en authenticiteit. Toen ik deze projecten uitbracht, had ik schrik - zo bekend aan vele artiesten die werk pikken van het gevreesde 'beschermd domein'.

Ik had meneer Morrell willen contacteren, om met hem het werk te delen dat hij geïnspireerd had, maar ik had echt schrik voor dit eigendomsrecht. Alsof het lot ermee gemoeid was, hoorde meneer Morrell dan ook van mijn projecten via radio-trottoir. Maar tot mijn grote verwondering en vreugde was hij laaiend. Dit is een man die graag zijn werk deelt, en geraakt is door de impact die het heeft op andermans leven. Het is zijn handelsmerk. Uiteraard, wanneer Stallone een paar honderd miljoen groene baarden kan verdienen op meneer Morrells verbeelding, dan wil die er wel zijn centje aan verdienen. Maar als je een jong artiest in NYC bent die zijn werk gebruikt, dan is hij geflatteerd, behulpzaam, en wil hij je ontmoeten. Meneer Morrell die momenteel in New Mexico woont, was in NYC om er de prestigieuze prijs van International Thriller Writer in ontvangst te nemen voor zijn omvangrijk en invloedrijk werk, en om er zijn jongste roman 'The Shimmer' te promoten. We hadden contact tijdens de off-Broadwayserie van 'Rambo Solo', en hij werd een grote fan van de film die ik gedraaid had. Hij ging zelfs zover om hem op zijn eigen website te promoten. We maakten een afspraak toen hij in de stad was.

We zagen elkaar in het Grand Hyatt Hotel waar hij verbleef. Ik was heel nerveus, en ook blij nerveus te zijn, omdat het zwart op wit bewees dat voor mij iets belangrijks gaande was. Die eerste handdruk was vijftwintig jaar creatief bezig-zijn waard. Hij was kwiek en levendig op een manier die zijn meer dan zestig jaar liet vergeten. En misschien beeldde ik het me in, maar hij was wellicht ook lichtelijk nerveus om me te ontmoeten. Dit was één van zijn grote kwaliteiten die ik mocht ontdekken. Hij was helemaal niet gegrepen door zijn succes. Met beide voeten op de grond, vriendelijk, bescheiden, misschien zelfs een beetje verlegen, heeft hij niet het grote ego van iemand die een literair personage met wereldbekendheid heeft gecreëerd. (“Er zijn vijf personages van thrillers die internationaal bekend zijn geworden”, vertelde hij me. “Sherlock Holmes, Tarzan, James Bond, Rambo, en Harry Potter.”)

Hij informeerde ernaar hoe het ging met Rambo Solo, en ik zei hem hoe goed het liep in NYC en laatst in Montreal, en hoe de respons in Europa misschien iets afwachtender was. Ik vroeg hem hoe het was om een boek, een personage te creëren, om dan te zien dat die creatie in de perceptie van het publiek anders overkomt dan hoe ze oorspronkelijk was bedoeld. Hij was heel meegaand met dit feit, en blij te zien hoe zijn werk bewerkt en gefêteerd werd door anderen. Ik vermoed dat dit de reden was waarom hij dolgraag weet had van mijn bescheiden bijdrage.

We hadden het ook over heel wat zaken die met Rambo niets te maken hadden. Hij had net voor een paar weken zijn vliegbrevet behaald. (Meneer Morrell is een zelfverklaard ‘method-acteur’ als het op schrijven aankomt. Als hij gaat schrijven over een piloot, dan leert hij vliegen.) Ik was onder de indruk van zijn vitaal animo. Hoeveel gepensioneerden gaan een vliegbrevet halen om zelf over het land te kunnen toeren? We praatten een beetje over zijn familie, en een beetje over mijn loopbaan. We vonden elkaar in het feit dat ik recent mijn ‘daytime’ - job had opgegeven om als kunstenaar voltijds te werken. Ook leerde ik een aantal dingen over de filmindustrie.

We praatten anderhalf uur tot hij naar een radio-interview moest, toevallig in de buurt van mijn appartement. Hij stelde voor om zijn taxi te delen. Had hij in geen tijdsnood gezeten, dan had ik hem thuis graag mijn filmset getoond. Toen we aan onze halte gingen komen, vroeg ik; “Los van mijn bescheiden adaptatie, heb je ooit een grote filmversie willen zien van je ‘First Blood’, volledig getrouw aan de roman?” Elegante als steeds, antwoordde hij: “Och, ze hebben fantastisch werk verzet met de film die ze gemaakt hebben, regisseur Ted

Kotcheff heeft fantastisch werk geleverd. Als ik Sly door de bossen zie lopen met dat, dat polootje aan zijn lijf...” zei hij met een glimlach. “Trouwens”, ging hij verder, “geen mens is nog echt geïnteresseerd in Vietnam, en het geldt dat het zou kosten om dat landschap te herscheppen... je zou auto’s moeten hebben uit ’72... ik denk niet dat zo iets kan gebeuren”.

“Ja”, zei ik, “maar zou je ’t graag zien gebeuren? Want ik ga dat doen”. “Nou, dan begeef je je op het copyrightterrein van de filmstudio’s”, lachte hij.

“O, zo’n vaart zal het niet gauw lopen”, zei ik. “Het is een project van lange adem. Maar doen zal ik het”. Hij grijnsde. Ik denk dat hij dacht dat ik grapte.

We stapten uit de taxi. Ondanks mijn protesten betaalde hij, ook daarvoor. “’t Is OK, ik verdien meer dan jij”. Daar kon ik niet tegenop.

We drukten elkaar nog eens de hand, en ik zei hem welk plezier en welke eer het voor me was hem ontmoet te hebben. “Luister eens”, zei hij met een blik over de straat, “wat jij doet is fantastisch. Je energie en je openheid, en je enthousiasme doen me denken aan mezelf toen ik begon. Ik denk dat we allebei een reis ondernemen. Maak je geen zorgen over de bestemming. Het is de reis die belangrijk is”. Hij knipoogde eventjes naar mij. “We zijn verwante geesten”, zei hij.

Dus wil ik aan dat jongetje van tien zeggen: dank je om geloofd te hebben. Het werd waarheid. Opdracht vervuld.

Bron: **B(rick)log**, www.bricktheater.blogspot.be

- What would you like to tell me?
- I, I would, do you want to hear a poem?
- Yes.
- Alright. I'm gonna read you a poem.
- Yeah, I always want to hear a poem.
- Alright. "I set out one night, when the tide was low. There were signs in the sky, but I did not know I'd be caught in the grip of an undertow.
Ditched on the beach, where the sea hates to go. With a child in my arms, and a chill in my soul, and my heart the shape of a begging bowl. I set out one night but I did not know." That's my poem.
- And that's a poem that you wrote?
- Whitney Houston wrote that.
- Really?
- No, I'm kidding. Dolly Parton wrote it.
- Really?
- No, I'm kidding. Leonard Cohen wrote it.
- Really?
- Really.

Bron: **Zachary Oberzan**, 'Tell Me Love Is Real'



© Nicole Schuchardt

Zachary Oberzan is filmmaker, regisseur, acteur en singer songwriter. Hij staat bekend voor experimenteel werk waarin hij steeds video betreft. In zijn hybride film/theatervoorstellingen vermengt hij autobiografische feiten met scènes uit films, vaak actiefilms. Als origineel lid van het alternatieve New Yorkse gezelschap werkte hij mee aan de stukken 'No Dice', 'Poetics, a ballet brut' en de eenmansshow 'Rambo Solo'. In 2007 maakte hij de speelfilm 'Flooding with love for the kid' geïnspireerd op David Morrell's boek 'First Blood'. In 2010 ging Oberzan voor het eerst solo in het theater, met 'Your brother. Remember?'. Deze solo was in deSingel te zien tijdens het festival 'New York' en was gebaseerd op een bitterzoet onderzoek naar de relatie met zijn broer, die hij vervolgens verbeeldde aan de hand van het leven van actiehield Jean-Claude Van Damme. Oberzan werkte in het verleden ook samen met The Wooster Group. 'Tell me Love is Real' gaat na een residentie van twee weken in wereldpremière in de Theaterstudio van deSingel.
www.zacharyoberzan.com

Nog theater in deSingel

**Robert Wilson,
Mikhail Baryshnikov
& Willem Dafoe**

The old woman van Daniil Charms



© Lucie Jansch

vr 25, za 26, zo 27, ma 28, di 29 okt 2013 uur | Rode Zaal
€ 50 (basis) | €40 (-25/65+) | €8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.



mediasponsors

